

372

நான்கு நன்பாங்கள்

(பஞ்சதங்கிரக் கவுக்கள்)

சொன்னவர் : அழ. வன்னியப்பா

இல்லை : ரெஸாக்

காக்கை, எலியை முதுகிலே தூக்கிக்கொண்டு
றந்தது. இரண்டும் மான் இருந்த இடத்
திற்குச் சென்றன. ஆமையும் பின்னாலே
சென்றது. ‘மான் என்ன ஆனதோ!’ என்ற
மைக்கு. நகர்ந்து, நகர்ந்து மான்
இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது.

காக்கை மேலே பறந்துபோய் வேடன் வருகி
ஞ ஏற்று பார்த்தது. வேடன் கொஞ்ச
தூரத் தில் வந்து கொண்டிருந்தான்.
உடனே, “அதோ வேடன் வருகிறீன். சீக்
விரம் வேலை நடக்கட்டும்” என்றது காக்கை.

ாலி வலையைப் பல்லால் கடித்தது. வலை
அறுந்தது. மான் தப்பித்துக்கொண்டது.

வேடன் வருவதற்குள் மான் ஒரே ஓட்டமாக
விட்டது. வேடன் ஏமாற்றுபோனேன் !

ஆமை தப்பித்துக்கொண்டது. பக்கத்திலிருந்த
ஏரித் தண்ணீருக்குள் இறங்கி ஓளிந்துகொண்டது.
எலியும் புதருக்குள் ஓடி ஓளிந்துகொண்டது.

எமாந்துபோன வேடன் ஆமையை வைத்த இடத்
திற்கு வந்தான். அங்கே ஆமையைக் காணேம்.
அறுந்த கயிறும், வில்லும்தான் கிடந்தன. ‘ஜயோ,
மானுக்கு ஆசைப்பட்டேன். கையில் இருந்த
ஆமையும் போய்விட்டதே?’ என்று வருந்தினான்.

மறுபடியும் நான்கு நன்பர்களும் ஒன்றூய்க்
கூடினார்கள்.

“புத்தி இருந்தால் பிழைத்துக் கொள்ளலாம்”
என்றது காக்கை.

“ஒற்றுமையே பலம்” என்றது எலி.

“ஆமாம், ஆமாம்” என்று தலையை
ஆட்டின ஆமையும், மானும்.

